

OPINIÓ**Lúdia Pujol, una mena de màgia**

PER JORDI BIANCIOTTO, 15 de desembre de 2023 a les 22:35 |

«La Lúdia ens va convocar a una festa per commemorar els vint anys com a artista en solitari. Una trobada d'amics pel simple plaer de compartir»

Us recordeu d'*El conte dels dos suïcides*? Una cançó de Lúdia Pujol i Sílvia Comes que va fer via a finals dels anys 90 amb un missatge de revisió severa dels paràmetres universals de l'amor. La immolació en nom d'una simbiosi mal entesa amb la persona estimada. El sacrifici que explica resulta ser innecessari, malaltís, fins i tot burlesc. Ara se sol criticar i caricaturitzar l'amor romàntic i penso que sovint se'n fa un gra massa, però bé, allà eren aquest parell, fa més de vint anys, fent la seva esmena amb subtileza, i amb sentit de la tragèdia, portant al límit l'ideal de compartir el sentiment fins a la mort.

La Lúdia i la Sílvia van constituir una aliança ferma, un xic tempestuosa, amb dos àlbums que van tenir força repercussió a l'època. Recordo sales plenes a vessar: les Cotxeres de Sants, diverses nits al Teatre Principal, de la Rambla. I la plaça del Rei. Després del segon disc, totes dues es van distanciar, cadascuna ha seguit el seu camí i aquelles cançons, com *El conte dels dos suïcides*, *Peeping Tom* o *Después de hablar*, empeltades de Gil de Biedma, Cernuda i la generació beat, han quedat una mica desamparades, perquè ni una ni l'altra les han continuat cantant.

Tot això ve a tomb perquè la Lúdia ens va convocar aquest divendres a una festa en què va commemorar els seus vint anys com a artista en solitari. Una celebració que no era ni un concert, ni una roda de premsa, sinó una trobada d'amics, ens va dir. A un escenari extraordinari, el monestir romànic de Sant Pau del Camp, al bell mig del Raval, i amb tota l'escenografia entre màgica i mística que acostuma a acompanyar les coses de la Lúdia. Espelmes, exposició dels vestits dels seus espectacles, aclucades d'ull al seu imaginari (un vinil de l'estimada Kate Bush). Ens va cantar (molt rebé) algunes cançons i va xerrar amb diversos convidats: de l'esperança, de la llum, de les espiritualitats, del futur.

Més enllà de les reflexions profundes, i de les sensacions de bonhomia i cooperació que s'hi respirava, em va cridar l'atenció que no fóssim gaires els periodistes, que no hi hagués cap càmera de televisió i que en cap moment se m'acostés ningú a preguntar-me si pensava publicar algun article sobre tot plegat. En un temps en què tot sembla fer-se per buscar la projecció mediàtica i on es practica tota quanta contorsió a les xarxes per obtenir un minut d'or, ens trobem amb una artista que convoca la seva gent sense demanar res a canvi, pel simple plaer de celebrar i de compartir, i que ho fa amb tots els ets i uts, tenint cura de detalls delicats i dotant d'una aura a l'esdeveniment. Potser li sap greu i tot que en parli en aquestes ratlles. Lúdia, espero no haver trencat cap encanteri.

I bé, després de dues dècades llargues sense cantar les cançons de la seva primera vida artística, Lúdia Pujol ha publicat una nova versió d'*El conte dels dos suïcides*, ara amb la seva única veu. Amb un altre tarannà, diluint un xic l'esperit trobadoresc original, buscant una renovada profunditat i calidesa, de la mà de Pau Figueres, portent de la guitarra que l'acompanya des que era un adolescent. El nou 'conte' formarà part d'un disc, Babel, que es presentarà el 3 de febrer a l'Espai Ter, de Torroella de Montgrí.

Haurem de veure què ens ofereix aquesta nova aventura, perquè Lúdia Pujol, la creadora d'espectacles tan corprenedors com *La cerimònia de la llum*, que fa uns anys va dur pels monestirs de tot Catalunya, és una consumada artífex de l'impossible, que no permet que les menudeses de la realitat més ordinària espatllin els seus somnis. Però què seria de nosaltres si només féssim les coses que ens dicta el sentit comú?